

Arrest

**nr. 68 340 van 13 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Sri Lankaanse Tamil afkomstig uit Annaikoddai, Jaffna district, Sri Lanka. U woonde daar tot 1995 samen met uw ouders. In 1995 verhuisde u naar Udayarkaddu in de buurt van Mullaitivu. U woonde daar samen met uw oom en uw gezin. Tussen 1997 en 2000 werkte u voor de financiële afdeling van de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam). U was assistent auditeur. In die periode volgde u ook een wapentraining van drie dagen. Dat was verplicht voor elke werknemer van de LTTE. Op 4 januari 2009 stuurde u uw gezin naar Jaffna omdat uw kind ziek was. Op 30 januari 2009 ontheemde u naar Chuthanthirapuram. Daarna trok u naar Irannaipalai. Op 15 maart 2009 gaf u zich over aan het leger in Valayanmadam. U werd naar een school in Kilinochchi gebracht. Daar werd een

selectie gemaakt. U werd door een ex-collega van bij de financiële dienst van de LTTE, P.(...), herkend en aangewezen. Daarna werd u geblinddoekt en vastgebonden naar een ander kamp gebracht. U werd ondervraagd en mishandeld. In dat kamp ontmoette u iemand die u al kende van vroeger. Zijn vader en uw vader visten samen. Hij was lid van de EPDP (Eelam People's Democratic Party). Hij hielp u ontsnappen in ruil voor 400.000 roepies. Op 20 maart 2009 verliet u het kamp. U trok naar een neef in Vavuniya. Daar leefde u tot 20 juli 2009 uit angst ondergedoken. Daarna trok u met de trein naar Colombo. Op 24 juli 2009 verliet u Sri Lanka. U verbleef meer dan één jaar in Zuid-Afrika. Op 8 oktober 2010 trok u naar Turkije en van daaruit kwam u via de container van een vrachtwagen naar België. Op 18 november 2010 kwam u aan in België en u vroeg asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw jobkaart, een werkcontract, uw geboorteakte, uw huwelijksakte, een document van uw kerkelijk huwelijk, een brief van een NGO en een brief van de parochiepriester.

B. Motivering

U haalt onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijke vrees moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld en beschreven in de definitie van Subsidiaire Bescherming. U slaagt er niet in het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) ervan te overtuigen dat u gezocht wordt in Sri Lanka omwille van banden met de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam). U bewijst op geen enkele manier dat u effectief werkte bij de financiële afdeling van de LTTE of dat u andere banden had met de LTTE.

Vooreerst legt u geen enkel document voor dat uw activiteiten voor de LTTE bewijst, terwijl u wel documenten kan voorleggen van twee andere jobs die u uitoefende in Sri Lanka: een jobkaart die bewijst dat u bewaker was in het gemeentehuis in het Mullaitivu District (groene map, punt 1), een contract dat opgesteld is in april 2000 en waarmee u werd aangenomen als bewaker (groene map, punt 2) en een brief van de ngo 'Action contre la Faim' waarin bevestigd wordt dat u van 16 maart 2005 tot 30 september 2006 voor hen werkte (groene map, punt 6). U zegt dat u nog steeds contact hebt met uw vrouw (zie gehoorverslag CGVS, p. 2) en dat u, op uw jobkaart na, al uw documenten via de post ontving (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). U hebt dus geen excuus om geen bewijsmateriaal voor te leggen van uw activiteiten bij de LTTE. Via de post kwam u aan documenten die dateren van de periode dat u in Mullaitivu District woonde. Het feit dat uw vrouw nu in Jaffna District woont is dan ook geen excuus.

Daarnaast zijn er verschillende elementen uit uw relaas die aantonen dat u geen banden hebt met de LTTE. Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaring dat u in een kamp werd ondergebracht als LTTE-verdachte. U verklaart dat u zich overgaf aan het leger op 15 maart 2009. U werd overgebracht naar een school in Kilinochchi en u verklaart dat u daar aangewezen werd door een ex-collega van bij de LTTE als mogelijke verdachte. (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Ten eerste blijkt uw kennis zeer beperkt en zijn uw verklaringen vaag. Zo kent u de naam van de school in Kilinochchi niet. U weet niet waar u naartoe gebracht werd of wat de naam was van het kamp naar waar u gebracht werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4). U zegt ook dat u niet weet waar dit kamp is omdat u geblinddoekt was onderweg naar het kamp (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), maar dat is geen verklaring voor het feit dat u de naam niet kent. U kon deze informatie vragen aan de andere mensen in het kamp. U weet ook niet te vertellen of er families in het kamp zaten en of dit kamp een kamp was voor LTTE-verdachten (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Ten tweede zijn uw verklaringen over de regio en uw reis weinig overtuigend. Wanneer u gevraagd wordt naar controleposten tussen het kamp en Mannar antwoordt u dat u dat niet weet omdat u op de grond lag in de auto (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Als u op de grond van de auto ligt, kan u nog steeds horen of er al dan niet controles zijn. Of u had dit nog altijd achter te weten kunnen komen. Het feit dat u op de grond lag is geen verklaring om niets te weten over de rit tussen het kamp en Mannar. Het is onwaarschijnlijk dat er in die periode, in volle oorlog, onderweg naar Mannar geen enkele controlepost was. Later verklaart u over uw treinreis tussen Vavuniya en Colombo ook dat er geen controles waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit is om dezelfde reden onwaarschijnlijk. Ten derde hebt u geen enkel document dat bewijst dat u in een kamp verbleef en in welk kamp u verbleef, terwijl u wel uw jobkaart meebracht wanneer u het kamp verliet. Uw gebrek aan kennis over en documentatie van uw verblijf in het kamp doet vermoeden dat u iets achterhoudt of dat uw relaas niet klopt. Ten slotte verklaart u dat uw vrouw en ouders het op dit moment goed maken (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U beaamt dat uw vrouw en uw gezin geen problemen ondervinden met het leger (zie

gehoorverslag CGVS, p. 11). U zegt dat dit komt het leger hen met rust laat omdat ze niet weten dat uw vrouw in Jaffna verblijft (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Dit excuus volstaat niet. Vóór 1995 woonde u samen met uw ouders in Jaffna en uw ouders wonen nog steeds op dezelfde plaats (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Indien de overheid u zoekt, zou men naast uw gezin ook uw ouders opzoeken om u te vinden. Bovendien verklaart u dat u geen weet hebt over of het leger u nog steeds zoekt (zie gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Dit is bevreemdend gezien u nog contact hebt met uw thuisfront. Indien u echt angst had om gevat te worden zou u uw familie laten informeren of u al dan niet nog gezocht wordt. Deze vaststellingen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat er ook van zij, u verklaart dat u het kamp al na vijf dagen verliet (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit wijst erop dat het onwaarschijnlijk is dat u banden hebt met de LTTE of dat u daarvan verdacht werd door de overheid. U werd vrijgelaten op 20 maart 2009 (zie gehoorverslag CGVS, p. 5), op dat moment was het leger in een hevige strijd verwickeld met de LTTE. Het is niet geloofwaardig dat iemand, zeker iemand die verdacht wordt van banden met de LTTE zoals u verklaart, op dat moment werd vrijgelaten door het leger, ook al gebeurde het door middel van het betalen van smeergeld. Indien u na vijf dagen bent vrijgelaten, zoals u verklaart, dan ontkracht dit uw profiel.

U hebt helemaal geen kennis over het vals paspoort waarmee u reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 9): u weet niet onder welke naam u reisde, u weet niet met welk visum u reisde en u kent geen enkel ander detail over uw paspoort. Dit is bevreemdend. Van iemand die met een vals paspoort reist kan men op z'n minst elementaire kennis verwachten over het paspoort gezien die persoon ook voorbij de migratiecontrole moet. Dit is bij u niet het geval. Bovendien verklaart u dat u niet persoonlijk het paspoort liet controleren aan de migratiecontrole, maar dat de reisagent dit deed en dat u gewoon achter de reisagent liep (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Ook dit is onwaarschijnlijk gezien de strenge en individuele controles op internationale luchthavens. Dit doet vermoeden dat u informatie achterhoudt over uw paspoort en de bewijzen van uw reisweg in dat paspoort.

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. In de gegeven omstandigheden is er geen enkele reden waarom u niet naar Sri Lanka zou kunnen terugkeren. Uit de richtlijnen van het UNHCR 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Sri Lanka' (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op de LTTE (blauwe map, punt 1). De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal intern ontheemden die zich in vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE worden in 'High Security Camps' vastgehouden. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risico profielen behoort. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk doormiddel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met LTTE of daadwerkelijk verdacht wordt van banden met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven al werd uiteengezet hebt u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE-profiel en/of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Iemand met uw profiel zal ook geen problemen ervaren bij terugkeer op de luchthaven van Colombo (blauwe map, punt 2). Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan.

Overige documenten die u voorlegde zijn niet van die aard om bovenvermelde vaststellingen in positieve zin om te buigen. Uw jobkaart, uw werkcontract en de brief van de NGO bewijzen enkel welk werk u deed in Sri Lanka. Uw geboorteakte en de documenten van uw huwelijk vertellen enkel iets over uw identiteit en familiale situatie. Dit alles wordt niet in twijfel getrokken. De brief van uw parochiepriester heeft weinig waarde omdat de brief een gesolliciteerd karakter heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit lezing van het verzoekschrift meent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te kunnen afleiden dat verzoeker een schending aanvoert van artikel 1, A, (2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 3 van het EVRM, alsook een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld. Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2. Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) en de argumenten die hij opwerpt. Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven en stelt dat hij weldegelijk geloofwaardig is. Verzoeker haalt vervolgens de elementen aan waarop de commissaris-generaal zijn beslissing baseert en betwist deze elementen.

Verzoeker stelt dat het feit dat hij de naam van de school in Killinochchi niet kent zelfs geen argument zou mogen zijn, aangezien hij daar naartoe is gebracht zonder te weten waar naartoe. Ook het feit dat hij niet weet of er families in het kamp verbleven is geen reden om te concluderen dat zijn relaas ongeloofwaardig is, omdat hij er maar vijf dagen heeft verbleven en dit amper genoeg tijd is om uit te zoeken wat hij daar doet en hoe hij daar weg kan. Verzoeker verwijst hierbij naar het UNHCR rapport "*Report of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka*" van 31 maart 2011 en stelt dat hieruit blijkt dat de mensen die opgesloten zijn in kampen zelfs geen toegang hebben tot het gerecht. Ook kunnen zij geen advies inwinnen van een advocaat of familie, laat staan dat ze contact hebben met de buitenwereld om te weten waar ze zich bevinden. Ook het feit dat hij niet kan aantonen dat hij vijf dagen in het kamp verbleef en dan gevlucht is, is voor verzoeker niet voldoende om hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Hij zou immers tegen betaling van smeergeld zijn vrijgelaten, zonder officiële toestemming of documenten.

Ook het feit dat hij een jobkaart mee heeft, maar niet kan aantonen dat hij voor de "*Liberation Tigers of Tamil Eelam*" (hierna: LTTE) heeft gewerkt is geen sterk argument tot weigering. Men moet namelijk geen overeenkomst tekenen om voor de LTTE te werken.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met deze elementen en zijn dossier dan ook niet zorgvuldig heeft beoordeeld.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 juni 2011 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Tamil machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. Wat de relevante landeninformatie betreft zoals aangebracht door de partijen meent de Raad het volgende:

Waar verzoeker verwijst naar een rapport van het UNHCR van 31 maart 2011 in bijlage van het verzoekschrift, wijst de Raad erop dat het rapport waar verzoeker naar verwijst niet afkomstig is van UNHCR, maar van de Verenigde Naties. Het betreft het *"Report of the Secretary-General's Panel of experts on Accountability in Sri Lanka"* van 31 maart 2011. Dit rapport en ook de door verzoeker geciteerde passages uit het rapport, handelen over de door het Sri Lankaanse leger en de LTTE begane mensenrechtenschendingen tijdens de eindfase van het gewapend conflict in Sri Lanka, dus voor 1 mei 2009. Dit rapport gaat dus niet over de actuele situatie in Sri Lanka. Het is dan ook niet van die aard om de door het Commissariaat-generaal gevolgde UNHCR-richtlijnen van 5 juli 2010, die uitdrukkelijk stellen dat de afkomst als Tamil uit het noorden of oosten op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen, te weerleggen of te ontkrachten.

Zo heeft het uittreksel *"6. Killing of civilians through suicide attacks"* dat aangehaald wordt als bewijs dat de situatie nog niet verbeterd is en het Sri Lankaanse leger nog steeds zware mensenrechtenschendingen begaat slechts betrekking op de LTTE. De volgende summiere uittreksels hebben vermoedelijk betrekking op de eindfase van het conflict.

De aangehaalde "UNHCR notitie van juli 2009" maakt geen deel uit van het rechtsplegingsdossier en de Raad kan er dan ook geen rekening mee houden. Daarenboven merkt de Raad op dat de commissaris-generaal zich baseert op recentere richtlijnen van de UNHCR van 5 juli 2010. Deze stellen dat gelet op het einde van de burgeroorlog en de sterk verbeterde algemene situatie in Sri Lanka, niet alle Tamils uit het Noorden nog nood hebben aan internationale bescherming, maar enkel Tamils met een bepaald profiel, onder meer personen die verdacht worden banden te onderhouden met het LTTE, en dat derhalve elk dossier op zijn individuele verdiensten dient te worden onderzocht. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker verwijst en citeert uit het *"Country of origin information report Sri Lanka"* van 18 februari 2010 van het *"UK Border Agency, Home Office"*. Op grond van het recenter *"Country of Origin Information*

Report Sri Lanka 2010" van 11 november 2010, (p.195-196), vermeld en geraadpleegd door het CGVS in de nota *"Terugkeer van Tamil asielzoekers op de luchthaven van Colombo: Procedures"* van 9 december 2010 (stuk 2, landendocumentatie in het administratief dossier) wordt aangenomen dat Sri Lankanen, die gedwongen terugkeren uit het buitenland het voorwerp zijn van een nationaliteitscontrole en een onderzoek naar hun strafrechtelijk verleden door de *"Criminal Investigations Department"* en afhankelijk van het geval doorverwezen kunnen worden naar de *"State intelligence Service"* en/of *"Terrorist Investigation Department"* voor ondervraging. Uit hetzelfde rapport blijkt dat Tamils uit het noorden een *"greater scrutiny than others"* (eigen vertaling: nauwkeuriger onderzoek dan andere) riskeren en mogelijks meer problemen ondervinden en eventueel aangehouden worden indien zij het voorwerp zijn van een aanhoudingsbevel, een strafregister hebben, connecties hebben met/betrokken zijn bij de LTTE, illegaal vertrokken zijn uit Sri Lanka, betrokken zijn bij de media of een NGO of niet in het bezit zijn van een identiteitskaart of andere documentatie.

In dezelfde zin heeft het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna EHRM) in zijn arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na het arrest NA. v. the United Kingdom van 17 juli 2008 en in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009 onderzocht (zie onder meer T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, § 36-66). Het Hof stelt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigt het standpunt ingenomen in het arrest N.A. t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (§ 129-130), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil, meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen (NA. v. the United Kingdom, § 130) en dat er rekening gehouden moet worden met verhoogde veiligheidsmaatregelen die ingesteld zouden kunnen worden omwille van een wijziging van de algemene situatie in Sri Lanka (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, § 94).

Het Hof vermeldt de volgende niet exhaustieve lijst van risicofactoren: een vroegere vermelding als vermoede of effectief LTTE-lid; een vroegere strafrechtelijke vermelding of hangend aanhoudingsbevel; het schenden van een vrijlating op borgtocht of ontsnapping uit detentie; het ondertekend hebben van een bekentenis of gelijkaardig document; de vraag door de veiligheidsdiensten om informant te worden; de aanwezigheid van littekens; de terugkeer uit London of andere centra waar geld voor de LTTE verzameld wordt; illegale uitreis uit Sri Lanka; het gebrek aan identiteitskaart of een ander identiteitsdocument; een asielaanvraag in het buitenland en het hebben van familieleden bij de LTTE.

Het Hof wijst er op dat op grond van de informatie waarover het Hof beschikt de bescherming van artikel 3 van het EVRM van toepassing kan zijn wanneer een verzoeker bewijst dat er ernstige redenen om aan te nemen dat hij of zij volgens de overheden voldoende belangrijk is in het kader van hun strijd tegen de LTTE om zijn of haar detentie en ondervraging te verantwoorden en aldus het voorwerp zou zijn van de bijzondere belangstelling van de Sri Lankaanse overheden (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, § 91 en 92).

2.3. Wat de aangehaalde feiten betreft meent de Raad dat het aannemelijk is dat verzoeker afkomstig is van Jaffna en van 1997 tot 2000 werkte voor de financiële afdeling van de LTTE en in die periode zoals alle werknemers van LTTE een wapentraining van drie dagen volgde. De verklaringen van verzoeker in dit verband tijdens het gehoor zijn voldoende overtuigend en worden ondersteund door een aantal documenten, onder meer een ter zitting neergelegd aanwervingsbrief uitgaande van de LTTE en de overige documenten en foto's in bijlage van de brief van 19 september 2011 gericht aan de Raad.

Het betreft een tijdelijke tewerkstelling door de LTTE en geen lidmaatschap. Hieruit blijkt niet dat verzoeker de *"LTTE steeds geholpen heeft."*

De Raad stelt vast dat het "document inzake huwelijksgegeschenk van de firma" in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld en niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad dit document niet in overweging te nemen. Ook de tewerkstelling als bewaker van het gemeentehuis in het Mullaitivu District tot 2004 en voor de NGO *'Action contre la faim'* tot september 2006 is aannemelijk.

Voor het overige weerlegt verzoeker de motieven uit de bestreden beslissing niet waarin gesteld wordt dat hij niet aannemelijk maakt dat hij in een kamp verbleef: *"Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaring dat u in een kamp werd ondergebracht als LTTE-verdachte. U verklaart dat u zich overgaf*

aan het leger op 15 maart 2009. U werd overgebracht naar een school in Kilinochchi en u verklaart dat u daar aangewezen werd door een ex-collega van bij de LTTE als mogelijke verdachte. (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Ten eerste blijkt uw kennis zeer beperkt en zijn uw verklaringen vaag. Zo kent u de naam van de school in Kilinochchi niet. U weet niet waar u naartoe gebracht werd of wat de naam was van het kamp naar waar u gebracht werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4). U zegt ook dat u niet weet waar dit kamp is omdat u geblinddoekt was onderweg naar het kamp (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), maar dat is geen verklaring voor het feit dat u de naam niet kent. U kon deze informatie vragen aan de andere mensen in het kamp. U weet ook niet te vertellen of er families in het kamp zaten en of dit kamp een kamp was voor LTTE-verdachten (zie gehoorverslag CGVS, p. 4)."

Weliswaar is het niet onmogelijk dat een persoon via de toevallige ontmoeting van een kennis en omkoping uit een kamp zou kunnen ontsnappen, maar de verklaringen van verzoeker over de regio en reis na de ontsnapping uit het kamp overtuigen niet, zoals gesteld in de bestreden beslissing. Wat de treinreis tussen Vavunya en Colombo stelt verzoeker dat er geen controles waren (gehoorverslag, p. 6). Ter zitting ontkent verzoeker ooit een dergelijke verklaring afgelegd te hebben.

Verzoeker beaamt dat zijn vrouw geen problemen hebben en het is niet aannemelijk dat het leger niet op de hoogte zou zijn van hun verblijf bij de ouders van verzoeker in Jaffna.

De bestreden beslissing wijst er ook terecht op dat de reis naar het buitenland van verzoeker evenmin overtuigt. Hij maakt derhalve niet aannemelijk dat hij Sri Lanka op illegale wijze verlaten heeft.

In zoverre aannemelijk is dat verzoeker voor de financiële dienst van de LTTE gewerkt heeft van 1997 tot 2000, maakt hij niet aannemelijk dat deze tewerkstelling die meer dan 10 jaar geleden plaats had in de huidige context zou leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan dat het aannemelijk is dat hij op dit ogenblik in geval van terugkeer verdacht zou worden van daadwerkelijke banden met het LTTE en het voorwerp zou zijn van een bijzondere negatieve aandacht van de Sri Lankaanse overheden.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS